

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1896.

Выдано 31. Марта

Ч. III.

Ч. 200/орд.

Ч. 10.

Отъ Высокопреосвященнаго Митрополичаго Ординаріята получилисьмо слѣдующе пастирске Письмо :

„Сильвестеръ Сембратовичъ

Божою Милостію и св. Апостольскаго Престола благословеніемъ Кардиналь-Пресвитеръ св. Римской Церкви, Митрополитъ Галицкій, Архіепископъ Львѣвскій, Епископъ Каме-нецкій, Его цѣс. и кор. Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Рицарь Ордена желѣзной короны I. клясы, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Вице-маршалокъ и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Кракѣвскимъ, Докторъ св. Богословія и проч. и проч.

Всечестному Духовенству мірскому и монашому и всѣмъ Вѣрнымъ Архіепархіи Львѣвской миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе.

Св. Апостольскій Престоль по всѣ часы окружавъ Церковъ восточну своею печаливостію, а святѣйші Папы Римскіи ничего не залишали, що могло бы поднести блескъ и славу восточнаго обряду святого, якъ то наглядно доказуютъ многіи въ томъ взглядѣ Ними выданіи Енциклики.

Мѣжь Католиками всхѣднаго обряду суть именно Русины тымъ народомъ, котрый удостоивъ ся многихъ благодѣяній и доказѣвъ ѡтцѣвской любви и печали-вости св. Престола Апостольскаго, якъ то Вамъ любезніи въ Христѣ Братя, не давно просторонно выказалисьмо въ вспѣльнѣмъ Нашѣмъ Пастырскѣмъ Письмѣ зъ

дня 23. Цвѣтня с. р. Ч. 691/орд. — зъ нагоды обходу 300-лѣтнаго Ювілея св. нашої Уніи.

Особливожь теперь славно володѣючій Папа Левъ XIII. поставивъ собѣ за задачу свого житя, щобы Церковъ восточну и еи обрядъ святой привести до прежнего блеску и славы, и докладае всякои старанности, щобы тую цѣль осягнути.

Не малыхъ благодѣяній дѣзнавъ такожъ и народъ рускій въ Галичинѣ живучій, отъ Святого Отца Льва XIII., о чѣмъ всѣ мы зъ власного досвѣду знаемо, такъ що и не потребно Вамъ тутъ тыхъ благодѣяній пригадувати. А до тыхъ великихъ ласкъ, оказанныхъ нашої руской Церкви, доложивъ Святой Отець Папа Левъ XIII. въ найновѣйшѣмъ часѣ ще и тую, що на Консисто́риі отбувшѣй ся дня 29. Листопада с. р. зволивъ именовати Нашу смиренность Кардиналомъ-Пресвитеромъ св. Римской Церкви.

Въ исторіи Церкви русской есть се еще лишь третій случай, що Архіерей русской достигъ того высокаго достоинства. А позаякъ першій зъ тыхъ іерарховъ, Митрополитъ Кіевскій и всеи Руси, Исидоръ, не бувъ зъ роду Русиномъ и кардинальскаго достоинства достигъ, коли бувъ вже поза границями Руси, — то можъ сказати, що передъ Нами, ще лишь одинъ зъ роду Русинъ и на русской земли бувъ облеченый кардинальскою порфирію т. е. бл. п. Митрополитъ Галицкій Михаилъ Левицкій. Теперь же зволивъ Всемогучій Богъ, устами Папы Льва XIII. въ лиці Нашой смиренности покликати другого Русина на то достоинство.

Дѣйстно, велика се ласка Святого Отца! И Мы приняли се по́двышене Наше въ достоинство кардинальске съ горячѣйшою вдячностію и живѣйшою радостію, яко объявъ особлившой ласки и благосклонности святого Апостольскаго Престола не лише для Нашой смиренной особы, але що бѣльше и для нашего св. Обряду и русского народа. Честь, яка на Насъ спала, есть честью цѣлого народа — есть звеличенемъ нашої руско-католицкой Церкви, -- звеличенемъ нашего св. Обряду; есть сповненемъ бажаня выраженного Отцами Синоду Львѣвскаго.

Щобы отже радѣсть Наша була повна, поспѣшаемъ повѣдомити Васъ ВЧ. Отцѣ о той найновѣйшѣй ласцѣ Св. Апостольскаго Престола для насъ, и взываемъ Васъ, щобы Вы заразъ въ слѣдуючу недѣлю по отриманю сего письма, звѣстили о томъ Вѣрнымъ, зѣстающимъ въ Вашѣмъ душнастырскѣмъ вѣдомствѣ. И Мы надѣемъ ся, що такъ ВЧ. Духовенство, якъ и весь вѣрный народъ нашъ пріиме сю вѣсть съ неложною радостію и живою вдячностію.

Понеже однакожь нове се достоинство кардинальске, котрого Мы достигли, вкладае на Насъ нові обовязки и бѣольшу отвѣчальность, протѣ поручаемъ Нашу смиренность Вашимъ теплымъ молитвамъ, щобы Господь Богъ допомѣгъ Намъ на томъ новѣмъ становищу трудити ся съ удвоеною ревностію для добра св. католицкой Церкви, для спасенія душъ вѣрныхъ, для славы нашего святого Обряду восточнаго. Для того зволютъ ВЧ. ОО. Душнастырѣ въ ту недѣлю, въ котру оповѣстятъ Вѣрнымъ о Нашѣмъ вывышенію на степень кардинальскій, — приложити при спѣванѣй Службѣ Божѣй ектенію за всякое прошеніе на Наше намѣрене. По Службѣ Божѣй же най отспѣвають благодарственну пѣснь св. Амврозія „Тебе Бога хвалимъ“ при звукахъ звонѣвъ и най проголосятъ Многолѣтство Его Святости Папѣ Льву XIII., котрый Насъ надѣливъ Кардинальскимъ достоинствомъ и Его Величеству Цѣсареві нашему Францъ-Іосифу за котрого приклонностію се стало ся, и котрый намъ вселаскаво бѣдзнаки кардинальскіи дня 7. с. м. наложити зволивъ.

При томъ поручаемъ Всеч. Нашому Священству, чтобы при споминаню Нашого имени въ Богослуженіяхъ церковныхъ долучали и титулъ кардинала н. пр. Еще молимъ ся о Преосв. Архіепископѣ Нашомъ и Митрополитѣ Кардиналѣ Кирѣ Сильвестрѣ и проч.

Въ концѣ — дѣзнавши зъ стороны численно зббраного Всч. Священства такъ торжественного, щирого и теплого повитаня при въздѣ Нашомъ до Львова, а не маючи способности выразити за тоє каждому зъ осбна Нашои подяки — выражаемъ симъ съ правдивою пріятностію всемъ Нашу щирю и сердечну подяку.

Благодать Г. Іисуса Христа со духомъ Вашимъ Братіе Аминь.

Дано въ Львовѣ въ день св. Ап. Андрея Первозваного 30. Листопада (12. Студня) 1895.

Кардиналъ Сембратовичъ, Митрополитъ“.

Що симъ до загальнои вѣдомости и совѣстного захованья подаеся.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 30. Марта 1896.

† Юліянъ Пелешъ

Епископъ.

